

Vadász János

Halotti beszédek

I.

édesanyám a kórházi ágyon vergődik
lázasan küzd nem-léte ellen öntudatlan
halállal pörös szája szélén fehér hab

madárnyi testében még túl fiatal szíve
arasznyi létébe hajtaná-űzné vissza de
dobkeményen feszülő hasában a rák
jégcsáklyája már nem engedi élni

lehunytt szeme azonban felpattan hirtelen
domború homlokán a fájdalom erei kidagadnak
fekete-márvány tekintete felvillámlik
végső erőit megfeszítve felül az ágyon

ám a rettenet átkainak kikiáltása nélkül
némán és vakon hanyatlik vissza párnáira mégis
s a lét megbarnult teje szájából kicsorog

de ellilult körmű keze soha nem ernyedő
győztes szorítással markol bele a túlba

II.

felhő zsebébe nap hull
tó bíborába kő
szádból a lét kicsordul
gyémántként áll az idő

bőrödön meddő harmat
habból a hó kiszáll
fölötte nincs hatalmad
holtunkig legyűrt halál

Sírfelirat

ferenczi fischer lászló
fennen sohasem lobogó
mégis szabadon lebbenő
zászló

laci lacika lászló
halálos komolyan játszó
korod fölé magasodó
látó

tünde éltedet áldó
nemzedékeknek fényt adó
tűztolvaj – fájdalom-álló
szellem

kit *isten jókedvében*
idetett szeretni – ne félj
hiába rettentí álmod
az éj

hús börtönébe sose
zárhat már – az örök semmi

Birtalan Ferenc

barna bikák vad vágatása szívedben
tág rétek feletti szelíd szél suhogása
izzó vas-folyam sárarany ár-apálya
szerteszakító kín súlyos szerelemben

a nyomor rideg vasabroncsa töretlen
hiába minden lány tangó szép ígéret
lelkedben rendíthetetlen hűs ítélet:
véded a földre bukókat tiszta versben

véreid igazát – mindét maradandón
nem juranics-telepi ladányi mihály
módján – konok költőként lázító hangon

parázsló dalokkal nyóckeri hű zsvány
minden igás hatalom ellen – szabadon
míg a szív jó uralma értünk ki nem áll

Aquincumi epigrammák

Gyimesi Lacinak

1.
mák mágia máglya
háromágú ördögi dárda
hajítsd el

ész szerelem életöröm
tüze izzon versedben
örökké

2.
induljatok! üzented
utolszor – kisimult arcodon
a béke

napba kilőtt nyíl suhanj
versed mosolyod él – szeretünk

bölcs főnix

Tudósítás

álomtalan álomból eszmélve mozdulni képtelen
bénaságban holt-maszkban lezárt szemekkel éberem
fekszem kiterítve *halált virágozik most a türelem*

halk hangok szólongatnak megszímítod a kezem
ébredj mondd ám én a túlnak vak foglyaként erőtlen
nem vagyok csupán nincs múltam jövőm jelenem

vacogva a nyirkos alig-létben csönd és félelem
fojtogat kómától bódult szívemben még eldöntetlen
maradhatok-e de minden apró lopott lélegzetem

oldja a test ólom-prését moccan a kéz rád-rebben
tekintetem végül földobban felzeng az ítélet – igen
s látszatok nélküli letisztult létembe visszaérkezem